Leven in het nu; de mens en zijn verhouding tot de tijd

1 maart 1963
lezing 112

“Gegroet, vrienden. Gezegend is ieder van jullie. Gezegend is jullie werk op dit pad.

Ieder levend organisme ondergaat zichtbare veranderingen: mijlpalen in zijn groeiproces. Met de term ‘levend organisme’ bedoel ik niet alleen een individu. Een groep als deze is ook een levend organisme, een groeikern, omdat ze gegrondvest is op een gezonde basis en daardoor in de loop der tijd heel veel meer individuen de kans geeft hun eigen groei te ontwikkelen Ieder van jullie draagt bij aan de innerlijke groei van deze groep. Velen van jullie doen hun uiterste best om verwarring en dwalingen te ontgroeien. Daarin ligt jullie bijdrage. Sommigen helpen door hun inspanning en begeleiding, ieder op haar of zijn eigen wijze. Al die hulp en al jullie bijdragen zijn van grote waarde en de universele, kosmische krachten zijn die mensen op hun eigen manier dankbaar. Die dankbaarheid - als ik het zo mag noemen bij gebrek aan een beter woord - uit zich in de vorm van specifieke zegeningen, die niet zo gemakkelijk als zodanig kenbaar zijn. Alleen in een diep mediteren kan hun werkelijkheid aan het licht komen. Dergelijke universele zegeningen stromen vanavond naar jullie toe, zowel naar de aanwezigen als naar de afwezigen. Een dergelijke universele, goddelijke dankbaarheid bestaat echt, vrienden. Mogen jullie, die innerlijk en uiterlijk je bijdrage leveren, allemaal de werkelijkheid van deze zegeningen voelen. Jullie hebben verschillende mogelijkheden om bij te dragen tot de groei van deze ‘kern van waarheid’, maar het zelf in alle oprechtheid onder ogen zien is de belangrijkste bijdrage om deze groep op de gezonde basis te houden waarop zij nu rust.

De groei van een levend organisme is niet altijd af te lezen aan uiterlijke tekenen - dit geldt zowel voor een groep als voor een individu. Maar met een open en gevoelige geest is groei en innerlijke gezondheid altijd waarneembaar, zelfs als er eens geen uiterlijke veranderingen of andere duidelijke uitingen zijn. Er zijn echter momenten waarop zo'n uiterlijke verandering merkbaar is, zoals nu. Het feit dat we een nieuwe behuizing hebben gevonden, is zo'n mijlpaal. Goddelijke zegeningen gaan uit naar deze onderneming, naar ieder van jullie die deze groei mogelijk maakte. Als er in het groeiproces zo'n mijlpaal wordt bereikt, kan ieder die in daden of door zelfonderzoek daaraan heeft bijgedragen de innerlijke werkelijkheid daarvan voelen. Moge dit ook nu zo zijn. Moge jullie allen overspoeld worden door een golf van hoop en de zekerheid ervaren dat je in een weldadig universum leeft waarin je niets te vrezen hebt.

Vanavond wil ik een nieuw onderwerp bespreken: de relatie van de mens tot de tijd - een heel belangrijk onderwerp. Mijn woorden kunnen je een stuk verder op weg helpen als je de moeite neemt ze te overwegen en probeert ze op jezelf toe te passen. Wat ik ga zeggen klinkt in eerste instantie zo abstract, filosofisch en metafysisch, dat het totaal niet toepasbaar lijkt op je persoonlijke leven. Maar als je wat geduld met me wilt hebben en probeert de woorden in hun diepere betekenis te doorgronden, zie je gauw genoeg dat ze wel degelijk heel praktisch toepasbaar zijn.

Het bestaan van de mens op aarde, in de dimensie van de aardse sfeer, is aan tijd gebonden. Nu is tijd een product van de menselijke geest, daar heb ik het al eens eerder over gehad. Zonder de geest bestaat tijd niet. In deze dimensie zijn tijd, ruimte en beweging drie verschillende gegevens. Wordt een hogere graad van bewustzijn bereikt en daarmee een ruimere dimensie, dan komen tijd, ruimte en beweging steeds dichter bij elkaar tot ze één worden. Denk niet dat de volgende dimensie tijdloos is. Lang voor je de staat bereikt die tijdloos is, ga je door hogere bestaanssferen waar vele, ruimere soorten 'tijd' bestaan. De mens kan dit onmogelijk begrijpen. In het beste geval kun je af en toe deze waarheid aanvoelen.

Tijd is een bijzonder beperkend gegeven. Het is een fragment, een stukje van een grotere en vrijere ervaringswereld. Dit fragment, tijd geheten, is aan de mens gegeven, is hem ter beschikking gesteld. Hij kan erin groeien, zichzelf vervullen, ervaren, leven, geluk en bevrijding

bereiken tot aan de grens van deze dimensie. Naarmate de mens door innerlijke groei zijn mogelijkheden waarmaakt zal zijn leven een dynamische en totale ervaring zijn, waarin de beperking tijd geen enkel probleem vormt.

Op dit punt wil ik nog eens naar voren brengen dat het mogelijk is op een heel algemene en vage manier op een pad van zelfontwikkeling bezig te zijn zodat je heel wat mogelijkheden tot groei mist. Ik zeg dit omdat het zoveel te maken heeft met het onderwerp van vanavond. Hoe vaak overkomt het je niet dat je in een negatieve stemming bent en je er de diepe les niet van leert. Dat je de betekenis ervan voor je meest innerlijke wezen niet ziet. Dat je gewoon maar wacht tot het vanzelf overgaat. Steeds vaker zul je last hebben van die periodes van depressie, onrust, onzekerheid en disharmonie - en steeds moeilijker zal het worden de werkelijke, innerlijke oorzaak ervan te vinden. In die gevallen benut je het moment niet en dan wordt tijd een last en een probleem. Ik kom hier zo op terug. Maar als door het werk op een pad als dit iedere kans om te groeien wordt benut door tot op de wortels van iedere negatieve gebeurtenis of stemming te gaan tot je een diep begrip en gevoel van bevrijding ervaart, dan wordt de vreugde en het vertrouwen in het leven en in jezelf een min of meer continu gebeuren terwijl je dat nu slechts af en toe ervaart. Je bent dan één met het tijdselement van jouw dimensie en groeit organisch naar een ruimere dimensie.

Lusteloosheid, depressies, ongeduld, zenuwen, onrust, spanning, frustratie, verveling, apathie, wrok - al die emoties en nog heel veel meer zijn uiteindelijk het gevolg van niet benutte tijd, van niet het uiterste gedaan hebben wat mogelijk is om jezelf te leren begrijpen en innerlijke conflicten en verwarring op te lossen. Tot de vrienden die dit ervaren hebben - de bevrijding van die emoties en het binnenstromen van kracht en innerlijke vreugde en het gevoel dat zij en het leven één zijn - tot hen zeg ik: je kunt dit weer meemaken door oprecht en diep in jezelf te kijken tot je de oorsprong van de negatieve emoties ontdekt. Die tijden van bevrijding waren daar altijd mee verbonden, dat moet je je ook herinneren. En tot degenen die deze ervaring niet hebben mogen beleven omdat ze misschien nog te kort op dit pad zijn, zeg ik: ook jij kunt dit ervaren als je doet wat daartoe nodig is.

Nu kun je je afvragen wat het verband is met het onderwerp van vanavond: je relatie met de tijd. Als je iedere negatieve emotie

analyseert, dan ontdek je dat die emotie altijd een conflict is met het beperkt tijdsfragment waarover jij beschikt. Dit kan een heel goede meditatieoefening zijn - het leent zich tot verder en dieper onderzoek. Alle constructieve, realistische en positieve gevoelens zijn niet in conflict met de tijd, omdat de tijd benut wordt zoals hij bedoeld is.

Het vage weten dat de tijd waarover je kunt beschikken, beperkt is in deze specifieke dimensie, in deze specifieke bestaansperiode van deze dimensie, roept een bepaalde spanning op. Daarom probeert de mens uit die tijdsbeperking te komen. Hij trekt eraan zoals een hond aan zijn riem. De tijd houdt je in de greep van een beperking, een begrensd gebied. Het onbewuste herinnert zich de grootse ervaring van tijdloosheid. Het probeert de weg terug te vinden tot die onbegrensde vrijheid. Als dit gedaan wordt door het fragment 'tijd' te accepteren en volledig te benutten, dan wordt de 'overgang' een organisch gebeuren met een minimum aan conflicten. Maar als het geforceerd wordt, zonder de tijd te gebruiken op de zinvolle manier zoals hier beschreven en zoals die in elke ware leer geleerd wordt door alle spirituele leiders, dan komen de conflicten en komt de spanning. Alle spirituele, metafysische of filosofische concepten, ideeën en uitgangspunten vinden - als zij waarheidsgetrouw zijn - een praktische toepassing in de psychologische instelling van de mens. En dat is nu precies waar je elke waarheid die je aangeboden wordt aan herkent en waardoor je die bekrachtigt.

Laten we nu eens kijken naar het specifieke conflict van de mens met de tijd. Ieder van jullie kan erachter komen dat ik de waarheid spreek, als je maar het daartoe benodigde zelfonderzoek doet. De mens streeft naar een vrijere tijdsdimensie - ik heb het daar al over gehad. In de praktijk van het leven betekent dit een streven naar 'morgen'. Als je jezelf vanuit dit oogpunt nauwkeurig bekijkt, zul je merken dat het in heel veel gevallen klopt. Soms is het duidelijk en grijpbaar, soms is het iets vaags, een algemene sfeer waarvan je doortrokken bent en daardoor niet zo gemakkelijk te herkennen is.

Er zijn verschillende redenen waarom de mens de toekomst zoekt. Het heden kan hem niet aanstaan en hij hoopt dan op iets beters in de toekomst. Hij kan bang zijn voor een bepaald aspect van het leven en willen dat het voorbij is. Zijn vage hoop op de toekomst en de onplezierige, onvervulde situatie van nu vormen over het algemeen zijn redenen om weg te vluchten van het heden naar een toekomst en

daardoor niet in het nu te leven. Maar als hij de redenen voor zijn onvervuldheid en problemen die hem op de vlucht jagen in zichzelf zou zoeken, door zich natuurlijk eerst bewust te maken dát dergelijke gevoelens bestaan, zou hij volledig, zinvol en dynamisch in het nu kunnen leven en al de vreugde kunnen putten uit ieder moment waar hij nu overheen kijkt. Als ieder moment werkelijk volledig werd beleefd, zou je juist daardoor al in een ruimere tijdsdimensie komen, ook al blijf je tegelijkertijd in deze dimensie. Met andere woorden: alleen door volledig de dimensie te gebruiken waarin je leeft, kun je er werkelijk aan ontgroeien. Alleen door alles te ervaren, ieder moment van de tijd, vlucht je niet meer en glijd je automatisch naar de volgende tijdsdimensie. Zoals altijd is bewustheid de eerste stap. Word je dus bewust van deze innerlijke *vlucht voor het nu*. Dan kom je er wel achter dat je het doet omdat je niet echt en oprecht in het nu de factoren zoekt en oplost, die je vlucht naar de toekomst veroorzaken. Dit moet je een duidelijk idee geven van de ene kant van het conflict van de mens en de tijd.

Er is nog een andere kant en dat beeld is volkomen tegenovergesteld. De mens is bang voor de toekomst, terwijl hij ernaar uitziet. Toekomst betekent ook dood en bederf. Terwijl hij uitziet naar de toekomst in de hoop op vervulling, vecht hij tegelijk tegen de loop van de tijd, wil die vasthouden of liever nog zelfs terugdraaien naar zijn jeugd. Hij wil twee onmogelijke dingen. Hij wil de vervulling die in de toekomst ligt al in het verleden, of tenminste nu, in het heden. En zo zit hij met twee tegenstrijdige zielsbewegingen. De ene wil al de toekomst, de andere wil terug naar het verleden. Ik hoef jullie niet uit te leggen hoe de ziel lijdt onder deze spanning, onder deze irrealistische, nutteloze en destructieve verspilling van energie.

Enige tijd geleden heb ik het al eens gehad over de angst van de mens voor de dood. Deze angst is een integraal onderdeel van zijn conflict met de tijd en veroorzaakt de neiging terug naar het verleden. De natuurlijke voortgang van de tijd is een voortdurende harmonieuze stroom. Als een mens zich in die stroom en harmonie voelt, is hij in harmonie. Maar het kan alleen als hij op de enig zinvolle manier in de tijd *staat***,** hetgeen wil zeggen dat hij ieder moment en iedere gebeurtenis benut om te groeien. Door niet voor de toekomst terug te deinzen, hoeft hij er ook niet bang voor te zijn. Door niet van het heden weg te vluchten, gebruikt hij het en dan lijkt het ook niet wenselijk om ervoor op de loop te gaan. Dat is *zijn*, misschien niet de hoogste vorm

van zijn die er bestaat, maar wel een vorm die overeenkomt met de tijdsdimensie waarin je leeft. Dan volg je de natuurlijke stroom. De tijdsgolven leiden je dan natuurlijk en als het ware gracieus in een volgende, ruimere dimensie, waar je zo bang voor bent, omdat je de werkelijkheid ervan niet kunt bewijzen. Maar juist enerzijds je haast om in die dimensie te komen en anderzijds je angst voor het onbekende en voor wat zo onzeker lijkt voor een deel van je persoonlijkheid, gaan tegen die natuurlijke stroom in en veroorzaken spanning omdat je de zielskrachten in tegenovergestelde richtingen inzet. Dit veroorzaakt weer een stagnatie in je groei en maakt ook dat je ieder 'nu' niet ten volle kunt ervaren. Als je deze subtiele maar zeer duidelijke dubbelbeweging binnen in jezelf gevonden hebt, wordt de psychologische waarde hiervan voor jou, dat je de aard van deze emoties en houdingen (die verantwoordelijk zijn voor de tegenovergestelde zielsbewegingen) gaat begrijpen.

Als je te hard streeft, doe je dit omdat je niet ziet dat bepaalde functies in je leven vervuld kunnen worden. Op de een af andere manier laat je kansen voorbij gaan. Natuurlijk heb ik het nu niet over uiterlijke kansen en vervulling, hoewel die vaak het resultaat kunnen zijn van gemiste innerlijke mogelijkheden tot groei en ontplooiing van de ziel, tot oplossing van innerlijke conflicten en innerlijke verwarring. Een van de beste manieren om iedere dag en ieder uur ten volle te beleven is de dagelijkse terugblik die ik al eerder heb aanbevolen. En ik durf te zeggen dat al mijn vrienden die zo hard op dit pad werken, tenminste af en toe die bijzondere vrede hebben ervaren die vonkt van het leven, die even dynamisch als vredig is, nadat ze in zichzelf een misvorming of negatieve houding tot de bodem toe ontdekten en erkenden. Als zo'n erkenning diep genoeg gaat, als er alles uit wordt gehaald wat erin zit, moet dit wonderbaarlijke gevoel dat je léét, wel opbloeien.

Dat de erkenning bepaald niet vleiend voor je hoeft te zijn, teleurstellend en soms zelfs pijnlijk, tast die grootse ervaring op geen enkele manier aan als de erkenning totaal is. Integendeel. En dat is misschien wel het beste bewijs dat mijn woorden in deze lezing wáár zijn. Juist deze ervaring kun je ook als maatstaf gebruiken. Als een zelfconfrontatie je uiteindelijk niet tot zo'n ervaring brengt, heb je niet alles gevonden wat er is. Daar moet je niet ongeduldig of gespannen van raken, maar het maakt je duidelijk dat je op de een of andere manier de waarheid toedekt. Je wenst niet alles te zien wat er is. Dit bewustzijn opent je, zodat je uiteindelijk de maximale ervaring uit dat

specifieke incident haalt. Je kweekt de innerlijke wil aan om alles in jezelf, dat onder ogen gezien en begrepen moet worden, ook onder ogen te zien en te begrijpen. Alleen dan ervaar je de vreugde dat je jezelf op dit moment tot het uiterste vervuld hebt. Dan wrik je niet meer in totaal tegenovergestelde richtingen aan de tijd. Heb je er ooit over nagedacht, vrienden, waarom je zo'n dynamische staat van harmonie en levendig zijn ervaart na een niet zo vleiende of pijnlijke erkenning – wanneer je tenminste tot op de bodem gaat en niet halverwege stopt? De reden daarvan is dat je op dat moment datgene volledig benut hebt wat je gegeven is: het tijdsfragment dat tot jouw beschikking staat. Als je lusteloos en depressief bent of op de een of andere manier ongelukkig, ligt het materiaal daar pal voor je. Je zit er middenin, maar je bent er blind voor. Je richt je aandacht er niet op. Je probeert uit dit 'nu' te komen zonder het te benutten. Dat is de beweging vooruit, de toekomst in, maar die veroorzaakt tegelijkertijd je angst om dood te gaan - wat in feite een drempel tot leven is. Terwijl je streeft naar vooruitgang houd je jezelf dus tegen.

De angst voor de dood is er in vele vormen en gedaanten. Ik heb dit onderwerp al eerder besproken en ik wil daar nu niet in detail op ingaan. Ik wil alleen nog zeggen dat een spiritueel of religieus geloof, als het is opgelegd, net zo goed een facet is van angst voor de dood als van een hevig protest van het tegenovergestelde. Het zijn twee kanten van dezelfde medaille.

De enige manier om de tijdsstroom - die geen onderbreking kent en die je naar ruimere dimensies voert - te ervaren, is ieder moment van je leven zo te benutten als je op dit pad leert. Dan heb je niet meer te maken met concepten die je aanneemt of verwerpt en waarmee je het eens bent of niet. Dan ontstaat een innerlijke ervaring die je bewust maakt dat deze vorm van tijd alleen maar een facet is van een ander tijdsgebeuren - het kán alleen maar een fragment zijn van een groter geheel. Dit op zich is het bewustzijn dat de dood alleen maar een illusie is, alleen maar de manifestatie van een overgang naar een andere dimensie. Dergelijke woorden kunnen echter alleen maar zinvol worden als je jezelf toestaat de waarheid ervan te ervaren. Daarvoor geeft dit padwerk je alle gelegenheid.

Als je deze lezing nog eens herleest, komen er misschien heel wat vragen op of stuit je op stukken die niet helemaal duidelijk zijn. De discussiegroepen zullen voortaan anders worden opgezet. Er zal

gelegenheid zijn om tot meer helderheid te komen, althans als je oprecht meewerkt door op zoek te gaan naar wát je op een dieper niveau wilt begrijpen. Het is essentieel dat je dit doet, anders blijven mijn woorden alleen maar woorden.

Zijn er vragen over dit onderwerp?"

VRAAG: Als je deze tijdsdimensie of dit tijdsconcept achter je laat, zegt u, kom je in een ander tijdsconcept, waar ruimte, tijd en beweging één worden. Kunt u daar iets meer over zeggen?

"Ik zal het proberen. In jullie dimensie zijn tijd en ruimte twee verschillende factoren. Om je een voorbeeld uit de praktijk te geven: je bevindt je in een bepaalde ruimte. Als je in een andere ruimte wilt zijn, kost het tijd om daar te komen. Om die afstand te overbruggen is beweging noodzakelijk. Beweging is dus de brug tussen tijd en ruimte. In de volgende dimensie, waar een ruimer fragment is van wat je tijd kunt noemen - al is dat nog vér van tijdloosheid verwijderd - zijn beweging, tijd en ruimte één. Met andere woorden: je bent in een bepaalde ruimte. Je denkt aan de ruimte waarin je wilt zijn. De gedachte is de beweging die de afstand overbrugt. Het geheel is korter in tijd en beweging. Die gedachte, die beweging is, brengt je in een andere ruimte, ongeacht de afstand zoals die in jullie dimensie gemeten wordt. Begrijp je dat?"

VRAAG: Ja, maar het roept twee nieuwe vragen op. De ene is: kan dit hier, op deze aarde? en de tweede: op de tv zag ik een programma waarin werd uitgelegd dat in de ruimte, in zoverre we die door ruimteonderzoek kennen, deze aanpassing van tijd en ruimte aan beweging daadwerkelijk plaatsvindt, zodat de tijd verandert naarmate de snelheid verandert waarmee je door de ruimte reist. Ik begrijp dat niet helemaal.

"Met materiële middelen is het op aarde niet mogelijk. Het is echter in elke sfeer mogelijk met de middelen die bij die dimensie horen. Met andere woorden: de geest, de psyche kan het natuurlijk wel ervaren, doet dat in feite ook voortdurend, alleen is het 'wakkere' brein zich er zelden van bewust. Maar het fysieke lichaam kan nooit tot deze ervaring komen omdat het gemaakt is op en aangepast aan deze beperkte dimensie, waarin tijd en ruimte gescheiden zijn en alleen door beweging overbrugd kunnen worden.

Wat je tweede vraag betreft: als de materiële en technische middelen zijn uitgevonden om deze dimensie te verlaten, wordt een vermoeden van deze factor toegankelijk op het materiële kennisniveau. Maar of de diepere betekenis van deze ontdekking ook begrepen wordt, hangt natuurlijk af van het individu, van het vermogen en de bereidheid van mensen om het te begrijpen. Ik kan hier nog aan toevoegen dat de technische kennis, die deze kosmische waarheid in jullie materiële wereld bracht - dezelfde waarheid die ik vanuit een ander gezichtspunt heb belicht - maar één van de gevolgen is van een algemene grotere openheid in deze aardse sfeer voor hogere waarheden. De mogelijkheden tot groei hebben die hogere waarheden binnen het bereik van de mens gebracht. Maar als hij de diepere betekenis ervan niet leert, stagneert het hele proces, met alle destructieve gevolgen van dien. Het is precies hetzelfde proces als bij een individu. Wie méér groeimogelijkheden heeft maar ze niet benut, zal het als ziel zwaarder hebben dan wie zich in feite minder inspant voor zijn ontwikkeling maar dichter bij zijn gegeven mogelijkheden komt. Daarom is het ook onmogelijk om te vergelijken en te oordelen.

Om terug te komen op je tweede vraag: de technische ontdekkingen zijn één manier om de mensheid te helpen dit ruimere bewustzijn te begrijpen. Maar als zo'n technische ontdekking niet leidt tot een ruimer en dieper begrip, zijn dergelijke ontdekkingen niet alleen nutteloos, maar zelfs destructief. Of een ontdekking, welke dan ook, opbouwend en heilzaam is, hangt er van af of de mensheid als geheel de spirituele en kosmische wet op een dieper niveau begrijpt dan vóór die ontdekking. Als dat zo is, helpt het de mensheid aan een grotere innerlijke vrijheid, een snellere groei en ontwikkeling - en daardoor aan een grotere mate van vrede en gerechtigheid op aarde.

Als je de geschiedenis vanuit dit gezichtspunt bekijkt, ontdek je dat elke aardse catastrofe het gevolg was van een ruimere kennis die niet met het daartoe geëigende begrip werd toegepast. Geschiedkundigen die een dergelijk onderzoek op zich zouden nemen, zouden het verband kunnen vaststellen tussen nieuwe ontdekkingen op bepaalde gebieden en de daarop volgende rampen, veroorzaakt doordat de diepere betekenis van de ontdekking niet onderkend werd. Maar die geschiedkundigen zouden wel zelf met een volledig groeiproces in hun leven bezig moeten zijn. Nieuwe ontdekkingen hoeven niet noodzakelijkerwijs en uitsluitend technisch van aard te zijn. Het kan ook een nieuwe stroming in de kunst zijn, in filosofie, of op welk ander ervaringsgebied dan ook.

Het verband wordt niet ogenblikkelijk zichtbaar, maar het is er. Het zou een interessante studie kunnen zijn voor een geschiedkundige die innerlijk zo is toegerust dat hij ook ziet wat eerst verborgen scheen, maar wat heel duidelijk naar voren komt als je maar de goede kant uitkijkt. Wat je in je tweede vraag aanhaalde is in feite in technische termen precies hetzelfde als wat ik in filosofische en psychologische termen heb uitgelegd.

Jullie kunnen nu je vragen voorbereiden voor onze volgende sessie, vrienden. Vragen die niet direct dit onderwerp betreffen, kunnen na de volgende lezing worden gesteld. Maar als jullie voldoende algemene vragen hebben, die geen betrekking hebben op de lezingen die we gaan bespreken, kunnen we een vraag- en antwoordsessie inlassen. Ik kan ook de volgende lezing aanpassen aan het aantal vragen dat jullie me willen voorleggen. Het zijn echt heel moeilijke onderwerpen en het heeft geen zin jullie méér aan te bieden dan je kunt opnemen.

Wees nogmaals gezegend, vrienden, ieder van jullie. Moge deze woorden niet alleen maar door je hoofd gaan, maar een aansporing voor je zijn om diep in jezelf te luisteren, wat afstand tot jezelf te scheppen en door die afstand en objectiviteit meer thuis te komen bij jezelf. Dan zul je je meer op je gemak voelen met het leven in dit tijdsfragment en zul je het zonder angst benutten, zonder naar de toekomst te hoeven uitwijken, noch er tegen in te gaan. Dan ben je in harmonie met de loop van de tijd. Door de ontdekkingen over je diepste innerlijk verborgen houdingen en emoties ga je geleidelijk aan, beetje bij beetje, de harmonie in jezelf voelen van het meegaan op de golf van de tijd, ieder moment nu ten volle belevend. Al mijn vrienden - zij die hier aanwezig en die er niet zijn, zij die nieuw zijn, zij die aarzelen, zij die een nieuwe manier van innerlijk leven overwegen - moge jullie allemaal jezelf vinden en over de barrière heen komen die maakt dat je je richt op de uiterlijke manifestatie, terwijl je blind blijft voor de oorzaak ervan.

Wees in vrede. Mogen jullie de kracht en de werkelijkheid vinden waar je naar op zoek bent en waarbij ik jullie probeer te helpen.

Wees gezegend. Wees in God!”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1963
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Man's Relationship to Time'.
Vertaald door Ernst Winkler in 1992; herzien in 2000 door Marije Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*

112/12